

RETTENS KENDELSE (Tredje Afdeling)

11. maj 1992 *

I sag T-34/91,

Edward P. Whitehead, Bruxelles, ved advokat Jean-Noël Louis, Bruxelles, og med valgt adresse i Luxembourg hos Fiduciaire Myson SARL, 1, rue Glesener,

sagsøger,

mod

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved Sean van Raepenbusch, Den Juridiske Tjeneste, som befuldmægtiget, og med valgt adresse i Luxembourg, først hos Guido Berardis, derefter hos Roberto Hayder, Wagner-Centret, Kirchberg,

sagsøgt,

angående en påstand om annullation af Kommissionens afgørelse af 24. juli 1990 om omplacering af sagsøgeren til Bruxelles og om annullation af afgørelsen af 11. oktober 1990, hvorved der indeholdes et beløb på 13 115 BFR, og den for Bruxelles gældende justeringskoefficient anvendes med virkning fra den 1. oktober 1990,

har

DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABERS RET I FØRSTE INSTANS
(Tredje Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, B. Vesterdorf, og dommerne C. Yeraris og J. Biancarelli,

justitssekretær: H. Jung,

afsagt følgende

* Processprog: fransk.

Kendelse

Faktiske omstændigheder og retsforhandlinger

- 1 Whitehead er britisk statsborger og tjenestemand i lønklasse A4. Han indtrådte i Kommissionen for De Europæiske Fællesskabers tjeneste (herefter benævnt »Kommissionen«) i 1963 som midlertidigt ansat inden for et Euratom-forskningsprogram. Ved afgørelse af 26. marts 1965 blev han udnævnt til videnskabelig tjenestemand og tilknyttet Generaldirektoratet for Forskning og Uddannelse, den biologiske tjeneste. Han blev fastansat ved afgørelse af 6. december 1965. Han har siden den 1. juli 1976 været placeret i Generaldirektorat XII. Han har tidligere været placeret i Direktoratet for Forskning inden for Nuklear Sikkerhed, men har siden september 1990 været tilknyttet Direktoratet for Videnskabelig og Teknisk Politik. Han har i årenes løb været placeret i Institut national agronomique de Paris og senere, nemlig fra 1968 til 1973, i det internationale institut for genetik og biofysik i Napoli, og endelig fra den 15. juni 1973 til den 31. august 1990 i institut for biokemi ved Roms Universitet inden for rammerne af »strålingsbeskyttelsesprogrammet«.
- 2 Fra 1987 har budgetmyndigheden bestandigt nedskåret bevillingerne til dette forskningsprogram, og antallet af ansatte ved dette er faldet fra 71 i 1977 til 28 i 1991, hvilket ifølge Kommissionen har ført til følgende alternativ: enten at man overførte de pågældende ansatte til andre videnskabelige eller administrative opgaver, eller at man forhandlede med dem om en løsning, der gjorde det muligt at bringe deres arbejde til ophør, som f.eks. udtrædelse af tjenesten eller tjenestefrihed af personlige årsager.
- 3 Ved skrivelse af 19. december 1989 underrettede kontorchef Tanzilli sagsøgeren om, at han fra januar 1990 ville blive omplaceret til Bruxelles. Trods indholdet af denne skrivelse blev sagsøgeren imidlertid ikke placeret i Bruxelles fra januar 1990. Ifølge Kommissionen blev gennemførelsen af denne skrivelse nemlig udsat under hensyntagen til de personlige vanskeligheder, som omplaceringen til Bruxelles ifølge sagsøgerens udtalelser ville volde ham.

- 4 Ved skrivelse af 24. juli 1990 meddelte Tanzilli sagsøgeren, at han ville blive omplaceret til Bruxelles fra den 1. september 1990 på følgende vilkår:

»Dear Mr. Whitehead,

Referring to the previous exchange of letters and to your recent telephone conversation with Mrs. Larsen, I confirm your assignment to DG XII-H-1, Brussels, as from 1st september 1990. You will take up duties with Mr. Bellemin's team.

Would you kindly confirm receipt of this letter as soon as possible.«

(»Under henvisning til vor tidligere brevveksling og Deres nylige telefonsamtale med fru Larsen bekræfter jeg Deres nye placering i GD-XII-H-1 i Bruxelles fra den 1. september 1990. De skal arbejde i hr. Bellemin's gruppe.

Vil De venligst snarest bekræfte modtagelsen af denne skrivelse?«)

Sagsøgeren bekræftede modtagelsen af denne skrivelse den 25. juli 1990.

- 5 Ved afgørelse af 25. september 1990 stadfæstede generaldirektøren for GD XII i sin egenskab af ansættelsesmyndighed, at sagsøgeren nu var placeret i Bruxelles med virkning fra den 1. september 1990. Ifølge sagsøgeren blev denne afgørelse ikke meddelt ham. Ifølge Kommissionen er afgørelsen tre gange blevet forelagt sagsøgeren, der har nægtet at bekræfte modtagelsen af den.

- 6 Sagsøgeren optog sit nye arbejde i Bruxelles den 1. september 1990. Den 11. oktober 1990 tilstillede han chefen for den administrative enhed XII-B i generaldirektoratet en skrivelse, med kopi til generaldirektøren, hvori han særligt — efter at have henvist til ovennævnte »skrivelser« af 19. december 1989 og 24. juli 1990 fra Tanzilli — omtalte de faglige og familiemæssige vanskeligheder, der var forbundet med hans omplacering fra Rom til Bruxelles, og klagede over Kommissionens ledelse af hans karriere, idet han erklærede, at han stadig anså sig for placeret i Rom, og endelig anmodede om en samtale til drøftelse af mulighederne for, at han kunne fortsætte sit forskningsarbejde i Rom, Frascati eller Ispra. Denne skrivelse blev ikke taget til følge.
- 7 Ved skrivelse af 11. oktober 1990 fra chefen for den administrative enhed »lønninger og driftsbevillinger« blev sagsøgeren underrettet om, at man havde besluttet fra oktober 1990 at anvende justeringskoefficienten for Bruxelles på hans løn og indeholde 13 115 BFR, svarende til det beløb, der var blevet udbetalt ham for meget for oktober 1990 på grund af anvendelsen af den for Rom gældende justeringskoefficient.
- 8 Ved skrivelse af 31. december 1990 konstaterede sagsøgeren, at der var blevet indeholdt et beløb i hans løn for december, og anførte, at han ikke var bekendt med Kommissionens hjemmel til at foretage denne indeholdelse, idet han gjorde gældende, at afgørelsen om at omplacere ham til Bruxelles ikke var blevet meddelt ham, og at hans familie stadig boede i Rom, hvor han havde sin hovedadresse. Han anmodede derfor om en nærmere forklaring på dette punkt.
- 9 Chefen for den administrative enhed »lønninger og driftsbevillinger« besvarede denne skrivelse ved skrivelse af 4. februar 1991, adresseret til sagsøgerens bopæl i Rom. Ved denne skrivelse blev sagsøgerens opmærksomhed henledt på, at tjenestemandens vederlag i medfør af artikel 64 i tjenestemandesvedtægten (herefter benævnt »vedtægten«) korrigeres med en koefficient, der er fastsat under hensyn til leveomkostningerne på det sted, hvor han er placeret. Det blev udtrykkeligt tilkendegivet over for sagsøgeren, at det sted, hvor han er placeret, siden den 1. septem-

ber 1990 har været Bruxelles, og at den koefficient, hvormed hans løn korrigeres, er lig med 100, mens den hidtil anvendte koefficient var 104,8. Det tilføjes, at denne nye koefficient for første gang er blevet anvendt i oktober 1990. Følgen heraf har været udbetaling af et beløb på 13 115 BFR for meget for oktober 1990.

- 10 Sagsøgeren hævder, at han først har fået kendskab til denne skrivelse på en ikke nærmere angivet dato i forbindelse med et af sine ophold i Rom.
- 11 Dette er baggrunden for, at sagsøgeren ved stævning registreret på Rettens Justitskontor den 13. maj 1991 har anlagt denne sag. Ved processkrift indleveret den 19. september 1991 har han udtrykkeligt frafaldet indgivelse af replik.

Parternes påstande og anbringender

- 12 Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:
 - Kommissionens afgørelse af 24. juli 1990 om omplacering af sagsøgeren til Bruxelles annulleres, for så vidt det ikke i denne er bestemt, at sagsøgeren skal holdes skadesløs for samtlige skader og tab, der er voldt ham ved denne.
 - Afgørelsen af 11. oktober 1990, hvorved der indeholdes et beløb på 13 115 BFR, og den for Bruxelles gældende justeringskoefficient anvendes med virkning fra den 1. oktober 1990, annulleres.
 - Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

13 Kommissionen har nedlagt følgende påstande:

— Afvisning, eller i det mindste frifindelse.

— Afgørelsen om sagens omkostninger træffes efter gældende regler.

Formaliteten

14 Sagsøgeren har fremført tre anbringender til støtte for sine påstande. Han gør gældende, at de anfægtede afgørelser er behæftet med en begrundelsesmangel, at administrationen har tilsidesat princippet om omsorgspligt, og at den har tilsidesat vedtægtens artikel 38, litra d), og princippet om ligebehandling af sine tjenestemænd.

15 I medfør af procesreglementets artikel 111 kan Retten træffe afgørelse ved begrundet kendelse, når det er åbenbart, at en sag må afvises. Retten (Tredje Afdeling) finder i den foreliggende sag efter en gennemgang af sagsakterne at have tilstrækkelige oplysninger, og at der ikke er grund til at indlede mundtlig forhandling.

Formaliteten med hensyn til påstandene angående skrivelsen af 24. juli 1990, hvorved sagsøgeren underrettedes om omplaceringen til Bruxelles fra den 1. september 1990

16 Sagsøgeren gør gældende, at den akt, der indeholder et klagepunkt, er afgørelsen om at omplacere ham til Bruxelles. Denne akt er blevet meddelt ham ved Tanzilli's ovennævnte skrivelse af 24. juli 1990. Afgørelsen blev anfægtet ved en skrivelse af 11. oktober 1990. Da administrationen ikke har besvaret denne skrivelse, anses den for stiltiende afvist, og sagsøgeren er berettiget til at kræve sin annullationspåstand taget under påkendelse.

- 17 Kommissionen har anført, at sagen ikke kan antages til realitetsbehandling, for så vidt som den angår afgørelsen af 24. juli 1990. Denne afgørelse er nemlig alene en foranstaltning til gennemførelse af den afgørelse om omplacering af 19. december 1989, der indeholdes i en tidligere skrivelse fra Tanzilli, og som ikke kan give anledning til nogen misforståelse vedrørende den omplacering, der skulle finde sted. Afgørelsen er blevet endelig, idet den ikke er blevet anfægtet inden for de fastsatte klage- og søgsmålsfrister. Kommissionen hævder, at afgørelsen af 19. december 1989 om omplacering af sagsøgeren til Bruxelles blev truffet efter en samtale mellem sagsøgeren og generaldirektøren for Generaldirektorat XII, der ligeledes er ansættelsesmyndighed, i medfør af Kommissionens afgørelse af 11. maj 1989 om delegation af visse beføjelser inden for personaleledelsen til generaldirektørerne, som blev offentliggjort i *Meddelelser fra administrationen*, nr. 597 af 21. juli 1989. Som følge heraf kan sagsøgeren ikke anfægte afgørelsen af 19. december 1989 under en sag, der vedrører en foranstaltning til dens gennemførelse. For så vidt påstandene under sagen — hvori sagsøgeren ikke anfægter ikrafttrædelsesdagen for omplaceringen, men dennes berettigelse — angår afgørelsen af 24. juli 1990, kan disse ikke tages under påkendelse, idet denne afgørelse på dette punkt alene bekræfter afgørelsen af 19. december 1989 (Domstolens dom af 2.7.1969, sag 27/68, Renckens mod Kommissionen, Sml. s. 65, org. ref.: Rec. s. 255, og af 28.5.1980, forenede sager 33/79 og 75/79, Kuhner mod Kommissionen, Sml. s. 1677, Domstolens kendelse af 16.6.1988, sag 372/87, Progoulis mod Kommissionen, Sml. s. 3091, og Rettens kendelse af 7.6.1991, sag T-14/91, Weyrich mod Kommissionen, Sml. II, s. 235).
- 18 Over for denne argumentation fra parternes side skal Retten udtale, at i henhold til tjenestemandsvedtægtens artikel 90 og 91 kan et søgsmål, der af en tjenestemand rejses mod den institution, som han er knyttet til, alene antages til realitetsbehandling, såfremt den forudgående administrative procedure, der foreskrives i disse artikler, er forløbet forskriftsmæssigt (Domstolens kendelse af 4.6.1987, sag 16/86, P. mod ØSU, Sml. s. 2409, og Rettens ovennævnte kendelse af 7.6.1991). Dersom en tjenestemand ønsker at opnå, at ansættelsesmyndigheden for hans vedkommende træffer en afgørelse, skal den administrative procedure indledes ved, at den pågældende forelægger ansættelsesmyndigheden en ansøgning om at træffe den ønskede afgørelse i overensstemmelse med vedtægtens artikel 90, stk. 1. Det er alene mod afgørelsen om afvisning af denne ansøgning — der anses for at foreligge ved udløbet af en frist på fire måneder, dersom administrationen ikke svarer — at den pågældende inden for en frist på tre måneder kan klage til ansættelsesmyndigheden i medfør af stk. 2 i denne artikel. Når der derimod allerede er truffet en

afgørelse af ansættelsesmyndigheden, og denne indeholder et klagepunkt mod tjenestemanden, er det klart, at en ansøgning i medfør af artikel 90, stk. 1, ikke har nogen mening, og at tjenestemanden herefter må benytte den klageprocedure, der er fastsat i artikel 90, stk. 2, dersom han søger en af ansættelsesmyndigheden truffet afgørelse annulleret, ændret eller tilbagekaldt (jf. Rettens ovennævnte kendelse af 7.6.1991).

- 19 Disse regler er ufravigelige og kan ikke være genstand for et skøn fra parternes side (Domstolens dom af 19.2.1981, sag 122/79 og 123/79, Schiavo mod Rådet, Sml. s. 473). Det tilkommer således alene Retten, uanset hvilke påstande parterne har nedlagt, i den foreliggende sag dels at tage stilling til, om der foreligger en akt, der indeholder et klagepunkt mod tjenestemanden, og som således udgør udgangspunktet for den administrative klageprocedure i henhold til vedtægtens artikel 90, stk. 2, dels at fastlægge den retlige karakter af de skrivelser, som sagsøgeren har tilstillet Kommissionen. Som Retten har udtalt i dom af 20. marts 1991 (sag T-1/90, Pérez-Mínquez Casariego mod Kommissionen, Sml. II, s. 143) hører den retlige subsumption af en skrivelse fra sagsøgeren som henholdsvis ansøgning eller klage alene under Rettens skøn og ikke parternes vilje. På baggrund af disse grundsætninger er der grund til at undersøge, om ansættelsesmyndigheden under de i sagen foreliggende omstændigheder har truffet en afgørelse vedrørende sagsøgeren, der kan indeholde et klagepunkt, og, dersom dette spørgsmål besvares bekræftende, da at tage stilling til, om sagsøgeren har indledt den i vedtægtens artikel 90, stk. 2, og artikel 91 omhandlede klageprocedure. Det skal endvidere undersøges, om de i ovennævnte bestemmelser fastsatte frister er overholdt.
- 20 Ifølge sagsøgeren udgør Tanzilli's ovennævnte skrivelse af 24. juli 1990 den anfægtede afgørelse, i anledning af hvilken han gyldigt kunne indgive klage i medfør af vedtægtens artikel 90, stk. 2, og artikel 91. Kommissionen har fastholdt, at denne akt er af rent bekræftende karakter, men har ikke bestridt, at den har karakter af en afgørelse.
- 21 Det bemærkes, at den akt, der indeholder et klagepunkt, ifølge Domstolens faste praksis er den, der direkte og umiddelbart berører tjenstemandens retlige og vedtægtsmæssige stilling (jf. senest dom af 14.7.1976, sag 129/75, Hirschberg mod Kommissionen, Sml. s. 1259, og af 21.1.1987, sag 204/85, Stroghili mod Revisions-

retten, Sml. s. 389, samt ovennævnte kendelse af 16.6.1988, Progoulis mod Kommissionen). At den anfægtede akt er vedtaget af ansættelsesmyndigheden, er ifølge fast retspraksis et indicium for, at den kan påvirke den ansattes vedtægtsmæssige stilling (Domstolens dom af 1.2.1979, sag 17/78, Deshormes mod Kommissionen, Sml. s. 189, og af 20.11.1980, sag 806/79, Gerin mod Kommissionen, Sml. s. 3515, samt Domstolens kendelse af 4.10.1979, sag 48/79, Ooms mod Kommissionen, Sml. s. 3121). Der er yderligere grund til at lægge vægt på en undersøgelse af selve indholdet af akten med henblik på at fastslå, om den har karakter af en afgørelse.

- 22 I den foreliggende sag er ansættelsesmyndigheden i medfør af ovennævnte kommissionsbeslutning af 11. maj 1989 — om delegation af visse beføjelser inden for personaleledelsen til generaldirektørerne — generaldirektøren for GD XII. Den af kontorchef Tanzilli underskrevne skrivelse af 24. juli 1990 hidrører således ikke fra ansættelsesmyndigheden. For så vidt angår indholdet fremtræder denne skrivelse som en almindelig underretning af sagsøgeren om, at der vil blive truffet foranstaltning til at omplacere ham til Bruxelles med virkning fra den 1. september 1990. Denne foranstaltning blev truffet den 25. september 1990 og var underskrevet af den kompetente myndighed i form af en egentlig afgørelse. Retten finder derfor, at alene akten af 25. september 1990 har karakter af en afgørelse, der kan siges at indeholde et klagepunkt og som følge heraf gøres til genstand for en klage i medfør af vedtægtens artikel 90, stk. 2, og artikel 91 forud for et sagsanlæg. Retten finder imidlertid, at de i sagen nedlagte påstande ikke på nogen måde angår denne afgørelse, i anledning af hvilken sagsøgeren ikke under nogen omstændigheder har iværksat ovennævnte forudgående klageprocedure. Som følge heraf kan hans påstand på dette punkt, der angår en foranstaltning til forberedelse af den af ansættelsesmyndigheden den 25. september 1990 truffede afgørelse, ikke antages til påkendelse.

- 23 Selv om man — hvilket ikke er tilfældet — lagde sagsøgerens argument til grund og antog, at den underretning, der blev tilstillet ham i skrivelsen af 24. juli 1990, måtte betragtes som en afgørelse, der indeholdt et klagepunkt mod ham, er der grund til at bemærke, at påstanden i stævningen på dette punkt må forkastes på grund af manglende overholdelse af reglerne om den forudgående administrative procedure. Retten finder nemlig ikke, at ovennævnte skrivelse af 11. oktober 1990 fra sagsøgeren til den direktør, som han hører under, med kopi til generaldirektøren, kan karakteriseres som en klage efter vedtægtens artikel 90 og 91. For at kunne anses for en klage efter disse bestemmelser må det nemlig med fornøden

klarhed, men ikke nødvendigvis under udtrykkelig henvisning til ovennævnte bestemmelser, fremgå af skrivelsen, at den ansatte ønsker sin klage imødekommet (Domstolens dom af 28.5.1970, sag 30/68, Lacroix mod Kommissionen, Sml. s. 57, org. ref.: Rec. s. 301, af 7.7.1971, Müllers mod ØSU, Sml. s. 161, org. ref.: Rec. s. 689, og af 22.11.1972, sag 19/72, Thomik mod Kommissionen, Sml. s. 287, org. ref.: Rec. s. 1155).

- 24 I den foreliggende sag viser en gennemgang af skrivelsen af 11. oktober 1990, at der var tale om en almindelig anmodning fra sagsøgerens side om en samtale, idet han ønskede at få oplysninger vedrørende sin nye stilling. I denne forbindelse bemærker Retten særlig, at det indledende og det afsluttende afsnit i denne anmodning om et møde med direktøren er affattet som følger:

»Urgent: Dr. Tanzilli's notes of 19/12/89 and 24/7/90 to me (copies enclosed).

Dear Mr. G.,

I am writing to you as director, DG XII-B to request an urgent meeting in order to clarify what appears to be an irregular situation arising as consequence of the above communications, as well as to discuss the underlying problems as illustrated below.

...

The meeting I am urgently requesting with you should therefore also deal with possibilities of me continuing research work in Rome or Frascati where the CCE has many research contracts, and in second place possibilities of development of scientific work at CCR Ispra.«

(»Haster: Skrivelser af 19/12/89 og 24/7/90 fra direktør Tanzilli til mig (kopier vedlagt).

Kære hr. G.

Jeg skriver til Dem i Deres egenskab af direktør for GD XII-B med anmodning om snarest muligt at få et møde med Dem med henblik på afklaring af en situation, som ikke synes lovlig, og som er fremkaldt ved ovennævnte skrivelser, samt en drøftelse af de problemer, der ligger til grund for denne, og som jeg redegør for nedenfor.

...

Det møde, som jeg anmoder om snarest muligt, bør således ligeledes vedrøre mulighederne for, at jeg kan fortsætte mit forskningsarbejde i Rom eller Frascati, hvor Fællesskaberne har adskillige forskningskontrakter, og for det andet muligheden for at udvikle videnskabelige aktiviteter i Det Fælles Forskningscenter i Ispra«).

- 25 For så vidt angår indhold og genstand har denne anmodning om oplysninger og en samtale af 11. oktober 1990 ikke karakter af en klage, og den udviser ikke de formelle særegenheder ved en sådan og er i øvrigt ej heller tilstillet ansættelsesmyndigheden ad tjenestevejen, hvilket er i strid med vedtægtens artikel 90, stk. 3. Retten fastslår i øvrigt, at sagsøgeren ikke udtrykkeligt hævder at have indgivet nogen klage. Særlig betegner han under sagen ved Retten denne anmodning til sin overordnede som sin »skrivelse« af 11. oktober 1990, og ikke som en klage.
- 26 Dersom man måtte antage — hvilket ikke er tilfældet — at skrivelsen af 11. oktober 1990 udgør en ansøgning efter vedtægtens artikel 90, stk. 1, måtte man desuden under alle omstændigheder bemærke, at denne ansøgning ikke blev efterfulgt af en klage i anledning af den stiltiende afvisning som følge af Kommissionens undladelser af at svare i fire måneder, hvorfor der ikke forud for denne sag har fundet en forskriftsmæssig administrativ klageprocedure sted.

- 27 Det følger af det ovenfor anførte, at påstandene i stævningen om annullation af skrivelsen af 24. juli 1990 ikke kan antages til påkendelse, dels fordi denne skrivelse ikke har karakter af en akt, der indeholder et klagepunkt, dels fordi sagsøgeren ikke forud for indbringelsen af denne sag for Retten på nogen måde har indgivet en egentlig klage for den administrative myndighed efter vedtægtens artikel 90 og 91, således at Retten ikke behøver at tage stilling til Kommissionens afvisningspåstand.

Formaliteten med hensyn til påstandene angående afgørelsen af 11. oktober 1990 om at anvende den for Bruxelles gældende justeringskoefficient på sagsøgerens vederlag

- 28 Ved den skrivelse, der blev tilstillet sagsøgeren den 11. oktober 1990 af chefen for den administrative enhed »lønninger og driftsbevillinger«, blev han underrettet om, at den for Rom gældende justeringskoefficient var blevet anvendt med urette på hans løn for oktober 1990, og at der som følge heraf ville blive indeholdt et beløb på 13 115 BFR svarende til det for meget udbetalte i hans løn for december måned. Retten finder, at en sådan akt, der ændrer den ansattes økonomiske situation, griber ind i hans retsstilling og udgør en afgørelse, der indeholder et klagepunkt mod ham (Domstolens dom af 8.2.1973, sag 56/72, Goeth mod Kommissionen, Sml. s. 181).
- 29 Sagsøgeren har anført, at denne afgørelse er blevet anfægtet ved en klage af 31. december 1990, som er blevet besvaret ved skrivelse af 4. februar 1991, som han først fik kendskab til på en ikke nærmere angivet dato. Sagsøgerens påstand om annullation af denne afgørelse kan derfor tages under påkendelse.
- 30 Kommissionen har ikke gjort nogen afvisningsgrund gældende med hensyn til denne påstand og har heller ikke bestridt, at sagsøgerens skrivelse af 31. december 1990, som blev besvaret af Kommissionen den 4. februar 1991, bør kvalificeres som en klage efter vedtægtens artikel 90, stk. 2.
- 31 Som nævnt ovenfor tilkommer det Retten ex officio at tage stilling til spørgsmålet, om dette andet punkt i påstanden kan tages under påkendelse, og foretage den ret-

lige subsumption af sagsøgerens skrivelse af 31. december 1990, hvilket alene hører under Rettens skøn og ikke er afhængig af parternes vilje.

- 32 Som anført vedrørende sagsøgerens ovennævnte skrivelse af 11. oktober 1990 finder Retten ikke, at skrivelsen til chefen for den administrative enhed »lønninger og driftsbevillinger« fra sagsøgeren af 31. december 1990 vedrørende den afgørelse, der var truffet af sidstnævnte den 11. oktober 1990, kan karakteriseres som en klage efter vedtægtens artikel 90 og 91, idet det ikke af denne anmodning fremgår tilstrækkeligt klart, at tjenestemanden ønsker sin klage imødekommet. I denne skrivelse begrænser sagsøgeren sig nemlig alene til at anføre, at der er sket indeholdelse i hans vederlag for december 1990, samt til at understrege, at han, da han ikke har fået meddelt nogen beslutning fra ansættelsesmyndigheden om sin omplacering til Bruxelles, fortsat betragter sig som placeret i Rom, hvor han har sin hovedadresse, og hvor hans familie bor. Som konklusion anmoder han den administrative myndighed om afklaring af sin stilling. Det afsluttende afsnit i denne skrivelse er affattet som følger:

»I would be grateful if you would kindly give me a clarification of this point.«

(»Jeg ville være Dem taknemmelig for en forklaring på dette punkt.«)

- 33 En sådan anmodning om nærmere forklaringer kan i betragtning af sin form og sit indhold ikke henføres under vedtægtens artikel 90, stk. 2, som en klage. Det fremgår i øvrigt af Kommissionens svar af 4. februar 1991, at denne ikke har behandlet denne skrivelse fra sagsøgeren som en klage. Skrivelsen kan så meget desto mindre betragtes som en klage, da der allerede foreligger en afgørelse, og når det — da der som anført ovenfor (præmis 18) allerede foreligger en afgørelse truffet af ansættelsesmyndigheden — er klart, at en ansøgning efter artikel 90, stk. 1, ikke har nogen mening, og at tjenestemanden herefter må benytte den klageprocedure, der er omhandlet i artikel 90, stk. 2, dersom han vil kræve annulation, ændring eller tilbagekaldelse af den akt, der indeholder et klagepunkt mod ham.

- 34 Som følge heraf kan heller ikke sagsøgerens påstande om annullation af afgørelsen af 11. oktober 1991 tages under påkendelse, idet der ikke er indgivet nogen forudgående administrativ klage i medfør af reglerne i sidstnævnte bestemmelser.
- 35 Det følger af samtlige ovenstående bemærkninger, at sagen klart bør afvises.

Sagens omkostninger

- 36 I medfør af procesreglementets artikel 87, stk. 2, pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger. I medfør af procesreglementets artikel 88 bærer institutionerne i tvister mellem Fællesskaberne og deres ansatte dog selv deres egne omkostninger.

Af disse grunde

bestemmer

RET TEN (Tredje Afdeling)

1) Sagen afvises.

2) Hver part bærer sine egne omkostninger.

Således bestemt i Luxembourg, den 11. maj 1992.

H. Jung

Justitssekretær

B. Vesterdorf

Afdelingsformand